

AGATHA CHRISTIE

Προς το μηδέν

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Προς το μηδέν**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Towards Zero**

Από τις Εκδόσεις HarperCollins**Publishers**, Λονδίνο 2017

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έφη Τσιρώνη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1944. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollins**Publishers** Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Ένα σχέδιο δολοφονίας»

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Δεκέμβριος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3671-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3672-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • **<http://blog.psychogios.gr>**

AGATHA CHRISTIE

Προς το μηδέν

Μετάφραση: Έφη Τσιρώνη

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαθητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Το μυστικό του Τσίμνεις

Φόνος στη Μεσοποταμία

Το μυστήριο του Μπλε Τρένου

Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή

Πουαρό

Τραγωδία σε τρεις πράξεις

Οι άθλοι του Ηρακλή

Σίκαλη στην τσέπη

Ο καθρέφτης ράγισε

N ή M;

Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;

Το μυστήριο των επτά ρολογιών

Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ

Σιωπηλός μάρτυρας

Έγκλημα στον Νείλο

Έγκλημα κάτω από τον ήλιο

Μυστήριο στην Καραϊβική

Η ξεχασμένη δολοφονία

Ο φόνος είναι εύκολος

Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας

Ο Ωχρός Ίππος

Το μυστήριο του Σίταφορντ

Ο θάνατος του λόρδου Έτζγουερ

Με ανοικτά χαρτιά

Η περιπέτεια της χριστουγεννιάτικης

πουτίγκας

Το τρένο των 16.50

Τα δεκατρία προβλήματα

Συνέταιροι στο έγκλημα

Ατέλειωτη νύχτα

Επιβάτης για Φρανκφούρτη

Ο άντρας με το καφέ κοστούμι

Προς το μηδέν

Στον Ρόμπερτ Γκρέιβς

Αγαπητέ Ρόμπερτ,

Εφόσον έχεις την ευγενή καλοσύνη να διατείνεσαι ότι σου αρέσουν οι ιστορίες μου, θα αποτολμήσω να σου αφιερώσω αυτό το βιβλίο. Το μόνο που θα σου ζητήσω είναι να προσπαθήσεις όταν το διαβάξεις να χαλιναγωγήσεις όσο περισσότερο μπορείς τις κριτικές ικανότητές σου (αναμφίβολα οξυμμένες από τις πρόσφατες υπερβολές σου στην εν λόγω δραστηριότητα!).

Αυτή είναι μια ιστορία για την προσωπική απόλαυσή σου και όχι μια υποψηφιότητα για λογοτεχνική διαπόμπευση διά χειρός κυρίου Γκρέιβς!

Η φίλη σου,
Agatha Christie

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
Πρόλογος: 19 Νοεμβρίου	15
«Έχω ένα σπιτάκι τοσοδά μικρό, έχει και πορτούλα μέσα για να μπω»	21
Χιονάτη και Κόκκινο Ρόδο	70
Κάποιος επιδέξιος.....	141
Ώρα Μηδέν	225

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Προς το μηδέν κυκλοφόρησε αρχικά στις Ηνωμένες Πολιτείες τον Ιούνιο του 1944, και έναν μήνα αργότερα στο Ηνωμένο Βασίλειο.

Οι πρώτες κριτικές για το έργο ήταν διθυραμβικές, κυρίως για τον τρόπο με τον οποίο η συγγραφέας έχει χτίσει τους χαρακτήρες. Από την υπόθεση απουσιάζουν οι σταρ της Άγκαθα Κρίστι, ο Πουαρό και η μίς Μαρπλ, ωστόσο στα άρθρα που γράφτηκαν για το μυθιστόρημα δε θα μπορούσε να λείπει η αναφορά σε αυτούς. Χαρακτηριστικά στην εφημερίδα The Observer είχε γραφτεί: «Ο Πουαρό απουσιάζει, αλλά η επιρροή του καθοδηγεί τον προσεκτικό επιθεωρητή και τον βοηθά να ανακαλύψει τα κόλπα των καλεσμένων, ενώ με τη διπλή μπλόφα που στήνει η συγγραφέας θα μπορούσε εύκολα να είναι μια υπόθεση ιδανική για τον Πουαρό».

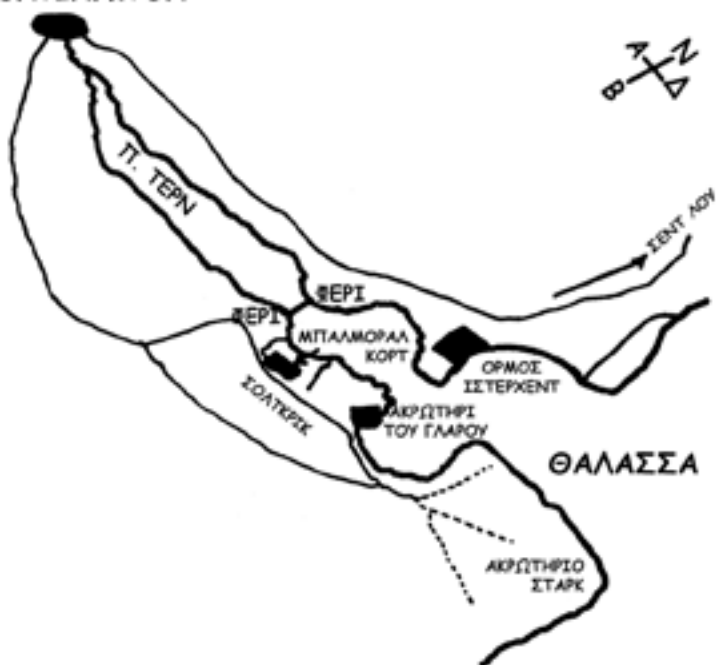
Το Προς το μηδέν θεωρείται μια από τις πιο καλοδουλεμένες ιστορίες της Κρίστι, και η τελευταία από τις πέντε στις οποίες εμφανίζεται ο επιθεωρητής Μπατλ.

Το 1956 η ιστορία δραματοποιήθηκε από την Άγκαθα Κρίστι και τον θεατρικό συγγραφέα Τζέραλντ Βέρνερ, και ανέβηκε στο St James's Theatre, στο Γουέστ Εντ του Λονδίνου.

Το 1995 η ταινία Αθώα ψέματα βασίστηκε στο μυθιστόρημα, αλλά η πληροφορία αυτή δε χρησιμοποιήθηκε στην προώθηση του φιλμ, διότι το σενάριο δεν πήρε τη συγκατάθεση της οικογένειας.

Το 2010 η ραδιοφωνική διασκευή του έργου μεταδόθηκε από το BBC 4.

ΣΟΛΤΙΝΓΚΤΟΝ

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Τριβς

Πλησιάζει τα ογδόντα. Μέλος ενός διάσημου δικηγορικού γραφείου. Ειδικευόταν στην εγκληματολογία.

Άνγκους ΜακΓουίρτερ

Βρίσκεται στο νοσοκομείο έπειτα από μια αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας.

Μπατλ

Αστυνομικός επιθεωρητής.

Δεσποινίς Άμπρεϊ

Διευθύντρια του σχολείου στο οποίο είναι μαθήτρια η Σίλβια, η κόρη του επιθεωρητή Μπατλ.

Σίλβια

Κόρη του επιθεωρητή Μπατλ. Ψηλή, μελαχρινή, γωνιώδης.

Νέβιλ Στρέιντζ

Γνωστός στο βρετανικό κοινό ως πρώτης τάξεως τενίστας και δεινός, πολυτάλαντος αθλητής.

Κέι Στρέιντζ

Σύζυγος του Νέβιλ Στρέιντζ. Είκοσι τριών χρόνων και ασυνήθιστα όμορφη.

Όντρεϊ Ελίζαμπεθ Στάντις Στρέιντζ

Πρώην σύζυγος του Νέβιλ Στρέιντζ.

Λαίδη Καμίλα Τρεσίλιαν

Περίπου εβδομήντα χρόνων. Ιδιοκτήτρια του οικήματος Ακρωτήρι του Γλάρου. Φρόντισε με τον σύζυγό της για την ανατροφή του Νέβιλ Στρέιντζ.

Μέρι Όλντιν

Μακρινή ξαδέλφη της λαίδης Τρεσίλιαν, με την οποία μένει μαζί και τη φροντίζει.

Τεντ Λάτιμερ

Θεατρίνος, φίλος της Κέι Στρέιντζ, είκοσι πέντε χρόνων.

Τόμας Ρόιντ

Μάλλον εύσωμος, με σοβαρό, ανέκφραστο πρόσωπο. Μακρινός ξάδελφος της Όντρεϊ.

Λόρδος Κόρνελι

Πλούσιος και εκκεντρικός αριστοκράτης, αναθέτει μια δουλειά στον Άνγκους ΜακΓουίρτερ.

Τζέιμς Λιτς ή Τζιμ

Αστυνομικός ερευνητής, ανιψιός του επιθεωρητή Μπατλ.

Πρόλογος

19 Νοεμβρίου

Η παρέα γύρω από το τζάκι αποτελούσαν σχεδόν αποκλειστικά από δικηγόρους ή ανθρώπους που έτρεφαν προσωπικό ενδιαφέρον για τα νομικά. Ήταν ο Μάρτιντεϊλ, ο δικηγόρος, ο Ρούφους Λορντ, ΝΣΒ (Νομικός Σύμβουλος του Βασιλιά), ο νεαρός Ντάνιελς, που είχε κάνει όνομα στη δίκη του Κάρστερς, μερικοί άλλοι συνήγοροι, ο δικαστής κύριος Κλίβερ, ο Λιούις της δικηγορικής φέρμας *Λιούις και Τρεντς* και ο ηλικιωμένος κύριος Τριβς. Ο κύριος Τριβς πλησίαζε τα ογδόντα, πολύ ώριμα και έμπειρα ογδόντα. Ήταν μέλος ενός διάσημου δικηγορικού γραφείου, και ο διασημότερος από τα διάσημα μέλη του. Είχε διακανονίσει εκτός δικαστηρίου αμέτρητες ευαίσθητες υποθέσεις, λεγόταν ότι γνώριζε τα παρασκηνιακά δικαστικά τεκταινόμενα καλύτερα απ' οποιονδήποτε στην Αγγλία, και ειδικευόταν στην εγκληματολογία.

Κάποιοι άμυαλοι έλεγαν ότι ο κύριος Τριβς έπρεπε να γράψει τα απομνημονεύματά του. Ο κύριος Τριβς ήξερε ότι δεν έπρεπε· ήξερε ότι ήξερε υπερβολικά πολλά για να το κάνει.

Παρόλο που είχε αποσυρθεί προ πολλού από την ενεργό δράση, η γνώμη του εξακολουθούσε να είναι σεβαστή στους κύκλους των συναδέλφων του όσο κανενός άλλου νομικού στην Αγγλία. Στο άκουσμα της ψιλής, στακάτης φωνής του επικρατούσε πάντοτε σεβάσμια σιωπή.

Τη δεδομένη στιγμή, η κουβέντα περιστρεφόταν γύρω από μια πολυσυζητημένη υπόθεση που είχε ολοκληρωθεί εκείνη την ίδια μέρα στο Ολντ Μπέιλι. Ήταν μια υπόθεση δολοφονίας και ο κατηγορούμενος είχε αθωωθεί. Η παρέα μπροστά στο τζάκι εκδίκασε και πάλι την υπόθεση, κριτικάροντας θέματα στρατηγικής.

Η κατηγορούσα αρχή είχε κάνει το λάθος να βασιστεί σε μια μάρτυρά της – ο Ντιπλίτς έπρεπε να είχε προβλέψει πόσο μεγάλο πάτημα έδινε στην υπεράσπιση καλώντας τη συγκεκριμένη μάρτυρα για εξέταση. Ο νεαρός Άρθουρ είχε αξιοποιήσει στο έπακρο τα αποδεικτικά στοιχεία από την κατάθεση εκείνης της υπηρετιούλας. Στην αγόρευσή του, ο Μπέντμορ είχε ορθότατα θέσει το θέμα στις σωστές του διαστάσεις, η ζημιά όμως είχε ήδη γίνει – οι ένορκοι είχαν πιστέψει την υπηρέτρια. Παράξενο φρούτο οι ένορκοι – ποτέ δεν ήξερες τι θα κατάπιναν αμάσητο και τι όχι. Μόλις, όμως, τους έμπαινε μια ιδέα στο μυαλό, κανένας δεν μπορούσε να τους τη βγάλει. Οι συγκεκριμένοι πίστεψαν ότι η υπηρέτρια έλεγε την αλήθεια για τον λοστό, τελεία και παύλα. Τα ιατρικά αποδεικτικά στοιχεία τούς είχαν πέσει λιγάκι βαριά, καθώς αποδείχθηκαν δυσνόητα για τα μέτρα τους. Όλες αυτές οι λέξεις-μακρινάρια και η επιστημονική ορολογία – αναθεματισμένα κακοί μάρτυρες, αυτοί οι αναθεματισμένοι οι επιστήμονες... μια ζωή ναι μεν αλλά, χωρίς να μπορούν ν' απαντήσουν μ' ένα απλό ναι ή όχι σε μια ξεκάθαρη ερώτηση... πάντα να υπεκφεύγουν μ' αυτά τα «υπό συγκεκριμένες συνθήκες, θα μπορούσε να έχει συμβεί», και τα λοιπά και τα λοιπά!

Η νομική συντροφιά εξάντλησε σιγά σιγά το θέμα και, καθώς τα σχόλια των συζητητών γίνονταν όλο και πιο σπασμωδικά και ασυνάρτητα, επικράτησε ένα γενικευμένο αίσθημα ανολοκλήρωτου. Κάτι έλειπε, και το ένιωθαν όλοι. Τα κεφάλια άρχισαν να στρέφονται προς τον κύριο Τριβς, ο οποίος δεν είχε συνεισφέρει το παραμικρό στη συζήτηση. Δεν άργησε να γίνει φανερό ότι η ομήγυρη περίμενε μια τελευταία λέξη από το πλέον αξιοσέβαστο μέλος της.

Με την πλάτη ακουμπισμένη στην πολυθρόνα του, ο κύριος

Τριβς καθάριζε αφηρημένα τα γυαλιά του. Κάτι στη σιωπή τον έκανε να σηκώνει απότομα το κεφάλι.

«Ε;» είπε. «Τι ήταν αυτό; Με ρωτήσατε κάτι;»

Ο νεαρός Λιούις πήρε τον λόγο.

«Συζητούσαμε, κύριε, την υπόθεση Λαμόρν».

Ο Λιούις σώπασε και περίμενε όλο προσδοκία.

«Ναι, ναι», είπε ο κύριος Τριβς. «Αυτό σκεφτόμουν».

Επικράτησε η γνωστή, σεβάσμια σιωπή.

«Πολύ φοβάμαι, όμως», είπε ο κύριος Τριβς, εξακολουθώντας να καθαρίζει τα γυαλιά του, «ότι άφησα τη φαντασία μου να με παρασύρει. Έχω γίνει πολύ ευφάνταστος τώρα τελευταία. Γνώρισμα των γηραιών, υποθέτω, στην ηλικία μου, όμως, πιστεύω πως δικαιούται κάποιος να είναι όσο ευφάνταστος θέλει».

«Μάλιστα, κύριε, βεβαίως», είπε ο νεαρός Λιούις, φαινόταν όμως απορημένος.

«Δε σκεφτόμουν τόσο πολύ», είπε ο κύριος Τριβς, «τα διάφορα νομικά ζητήματα που παρουσιάστηκαν, μολοντί ήταν ενδιαφέροντα, πολύ ενδιαφέροντα... κι αν η ετυμηγορία ήταν καταδικαστική, πιστεύω ότι θα υπήρχαν καλά ερείσματα για έφεση... αυτό όμως δε θα το αναλύσω τώρα. Όπως είπα, λοιπόν, δε σκεφτόμουν τα νομικά ζητήματα, αλλά τους... τους *ανθρώπους* στην υπόθεση».

Οι πάντες έμειναν εμβρόντητοι. Μηδενός εξαιρουμένου, είχαν σκεφτεί τους εμπλεκόμενους στην υπόθεση μόνο σε σχέση με την αξιοπιστία ή την αναξιπιστία τους ως μαρτύρων. Κανένας δεν είχε τολμήσει καν να πιθανολογήσει αν ο κρατούμενος ήταν ένοχος ή όσο αθώος τον είχε ανακηρύξει το δικαστήριο.

«Ξέρετε», συνέχισε με περίσκεψη ο κύριος Τριβς, «τα ανθρώπινα όντα. Ανθρώπινα όντα όλων των λογίων και των κατηγοριών και των μεγεθών και των σχημάτων. Άνθρωποι. Κάποιοι με μυαλό και οι περισσότεροι χωρίς. Φερμένοι από παντού – από το Λάνκασιρ, από τη Σκοτία... εκείνος ο εστιάτορας από την Ιταλία κι εκείνη η δασκάλα από κάπου στα Μεσοδυτικά... Ο καθένας μπλεγμένος στην υπόθεση και παγιδευμένος στα δίκτυα της, και τελικά όλοι μα-

ζί κλεισμένοι σε μια αίθουσα δικαστηρίου στο Λονδίνο μια γκρίζα μέρα του Νοεμβρίου. Με τον καθένα και την καθεμιά να παίζει τον δικό του ή τον δικό της μικρό ρόλο. Με το όλο πράγμα να κορυφώνεται σε μια δίκη για φόνο».

Έκανε μια παύση κι έπαιξε ανάλαφρα τα δάχτυλα πάνω στο γόνατό του.

«Οι καλές αστυνομικές ιστορίες μου αρέσουν», είπε. «Ξέρετε, όμως, οι περισσότερες αρχίζουν από το λάθος σημείο! Αρχίζουν με τον φόνο. Ο φόνος όμως είναι το τέλος. Η ιστορία αρχίζει πολύ πριν απ' αυτόν –μερικές φορές, χρόνια πριν–, με όλα τα αίτια και τα συμβάντα που τελικά φέρνουν κάποιους συγκεκριμένους ανθρώπους μαζί σ' ένα συγκεκριμένο μέρος, μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή μιας συγκεκριμένης μέρας. Πάρτε, για παράδειγμα, την κατάθεση εκείνης της μικρής, της υπηρέτριας – αν η βοηθός της μαγείρισσας δεν της είχε κλέψει τον αγαπητικό της, δε θα είχε γίνει πυρ και μανία και δε θα είχε πάει στους Λαμόρν, και δε θα είχε γίνει η βασική μάρτυρας υπεράσπισης. Ή εκείνος ο Τζουζέπε Αντονέλι, που ήρθε στην Αγγλία για να καθίσει στο πόδι του αδελφού του για έναν μήνα. Ο αδελφός τυφλός σαν τη νυχτερίδα. Δεν υπήρχε περίπτωση να έβλεπε αυτά που εντόπισε το γερακίσιο μάτι του Τζουζέπε. Κι αν ο αστυφύλακας δεν έκανε τα γλυκά μάτια στη μαγείρισα του σπιτιού με τον αριθμό 48, δε θα είχε αργήσει για τη βάρδια του...»

Ο κύριος Τριβς κούνησε μαλακά το κεφάλι του: «Συγκλίνοντας όλοι τους προς ένα συγκεκριμένο σημείο... Κι έπειτα, όταν ήρθε η ώρα – πέρα απ' αυτό! Στην *Ωρα Μηδέν*. Ναι, συγκλίνοντας όλοι τους προς το μηδέν...»

Επανελάβε: «Προς το μηδέν...»

Ένα ελαφρύ αλλά ορατό ρίγος τον διαπέρασε.

«Κρυώνετε, κύριε. Ελάτε πιο κοντά στη φωτιά».

«Όχι, όχι», είπε ο κύριος Τριβς. «Απλώς, όπως λένε, κάποιος πάτησε στον τάφο μου. Εξάλλου, νομίζω ότι είναι ώρα να φεύγω σιγά σιγά για το σπίτι».

Χαιρέτησε μ' ένα μικρό αλλά φιλικό νεύμα και βγήκε αργά και σταθερά από το δωμάτιο.

Ακολούθησε μια στιγμή αμφίβολης σιωπής κι έπειτα ο Ρού-φους Λορντ, ΝΣΒ, σχολίασε ότι ο κακομοίρης ο Τριβς είχε γεράσει.

Ο σερ Γουίλιαμ Κλίβερ είπε: «Οξυδερκές μυαλό –εξαιρετικά οξυδερκές–, ο χρόνος όμως είναι αμείλικτος για όλους».

«Κι έχει αδύναμη καρδιά, επίσης», είπε ο Ρούφους Λορντ. «Μια καρδιά που μπορεί να τον προδώσει ανά πάσα στιγμή».

«Φροντίζει τον εαυτό του», είπε ο νεαρός Λιούις.

Εκείνη τη στιγμή, ο κύριος Τριβς έμπαινε προσεκτικά στην καλορονταρισμένη Daimler του. Το αυτοκίνητο τον άφησε σ' ένα σπίτι σε μια ήσυχη πλατεία. Ένας περιποιατικός μπάτλερ τον βοήθησε να βγάλει το παλτό του. Ο κύριος Τριβς πήγε στη βιβλιοθήκη του, όπου έκαιγε μια σόμπα με κάρβουνο. Η κρεβατοκάμαρά του βρισκόταν ακριβώς δίπλα, αφού, εξαιτίας της αδύναμης καρδιάς του, ο κύριος Τριβς πρόσεχε να μην ανεβαίνει ποτέ στον επάνω όροφο.

Κάθισε μπροστά στη φωτιά και τράβηξε κοντά του την αλληλογραφία του.

Το μυαλό του ήταν ακόμα στο σενάριο που είχε περιγράψει σε αδρές γραμμές στη Λέσχη.

Ακόμα και τώρα, σκέφτηκε ο κύριος Τριβς, κάποιο δράμα, κάποια επικείμενη δολοφονία, βρίσκεται στο στάδιο της προετοιμασίας. Αν έγραφα μία από αυτές τις διασκεδαστικές ιστορίες αίματος και εγκλήματος, θα άρχιζα με έναν ηλικιωμένο κύριο που κάθεται μπροστά στη φωτιά ανοίγοντας τα γράμματά του, οδεύοντας, ανεπίγνωστα, προς το μηδέν...

Άνοιξε με τον χαρτοκόπτη έναν φάκελο και κοίταξε αφηρημένα την κόλα χαρτιού που έβγαλε από μέσα.

Αίφνης, το ύφος του άλλαξε. Ο κύριος Τριβς επέστρεψε από τη σφαίρα της φαντασίας σ' αυτήν της πραγματικότητας.

«Αν είναι δυνατόν», είπε. «Τι απίστευτα εκνευριστικό! Πραγματικά, πέρα για πέρα ενοχλητικό. Έπειτα από τόσα χρόνια! Αυτό θ' αλλάξει όλα μου τα σχέδια».

«Έχω ένα σπιτάκι τοσοδά μικρό,
έχει και πορτούλα μέσα για να μπω»

11 Ιανουαρίου

Οάντρας στο κρεβάτι του νοσοκομείου ανασάλεψε πνίγοντας ένα βογκητό.

Η υπεύθυνη θαλάμου σηκώθηκε από το γραφείο της και πήγε κοντά του. Του έφτιαξε τα μαξιλάρια και τον μετακίνησε σε πιο άνετη θέση.

Ο Άνγκους ΜακΓουίρτερ άφησε ένα μουγκρητό εν είδει ευχαριστίας.

Βρισκόταν σε κατάσταση επαναστατικού αναβρασμού και πικρίας.

Θα έπρεπε πλέον να έχει τελειώσει. *Ο ίδιος* θα έπρεπε να έχει τελειώσει! Ας όψεται εκείνο το καταραμένο, γελοίο δέντρο που φύτρωνε μέσα απ' τον βράχο! Ας όψονται εκείνα τα πιτσουνάκια που έχωναν τη μύτη τους στις δουλειές των άλλων και αψηφούσαν το κρύο μιας χειμωνιάτικης νύχτας για να μη χάσουν το ραντεβουδάκι τους στην άκρη του γκρεμού.

Αν δεν ήταν αυτά (και το δέντρο!), όλα θα είχαν τελειώσει – μια βουτιά στα βαθιά, παγωμένα νερά, μια σύντομη πάλη ίσως, κι έπειτα η αιώνια λήθη, το τέλος μιας χαραμισμένης, άχρηστης, ανώφελης ζωής.

Και τώρα, πού βρισκόταν; Γελοιωδώς ξαπλωμένος σ' ένα κρε-

βάτι νοσοκομείου, με σπασμένο ώμο και με την προοπτική να συρθεί να λογοδοτήσει στη δικαστική αστυνομία για το έγκλημα που είχε διαπράξει επιχειρώντας να βάλει τέλος στη ζωή του.

Να πάρει η οργή, δική του δεν ήταν η ζωή;

Κι αν η απόπειρά του είχε πετύχει, θα τον έθαβαν με όλα τα τελετουργικά ως μη έχοντα σώας τας φρένας!

Μη έχων σώας τας φρένας, και πράσινα άλογα! Ποτέ στη ζωή του δεν είχε υπάρξει πιο εκέφρων! Για έναν άνθρωπο στη θέση του, η αυτοκτονία ήταν η πιο λογική και συνετή λύση.

Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει με μια ολική οικονομική καταστροφή στην πλάτη του, με την υγεία του μόνιμα επηρεασμένη, με μια σύζυγο που τον είχε αφήσει για άλλον; Αν έμενες στην ψάθα, χωρίς δουλειά, χωρίς αγάπη, χωρίς λεφτά, υγεία ή ελπίδα, δεν ήταν προτιμότερο να τα τελειώσεις όλα μονοκοντυλιά;

Κι ορίστε τώρα πού είχε –γελοιωδώς– καταλήξει! Και μόλις έβγαινε από εδώ, κάποιος ηθικολόγος ειρηνολόγος θα τον επέπληττε επειδή είχε αποπειραθεί να κάνει το μόνο εύλογο πράγμα με το αγαθό που του ανήκε – την ίδια του τη ζωή.

Κάγχασε οργισμένος. Ένα κύμα πυρετού τον σάρωσε.

Η νοσοκόμα ξανάρθε κοντά του.

Ήταν νέα, κοκκινομάλλα, με καλοσυνάτο, μάλλον ανέκφραστο πρόσωπο.

«Πονάτε πολύ;»

«Όχι».

«Θα σας δώσω κάτι που θα σας βοηθήσει να κοιμηθείτε».

«Όχι, δε θα κάνεις τίποτα τέτοιο».

«Μα...»

«Πιστεύεις ότι δεν μπορώ ν' αντέξω λίγο πόνο και λίγη αϋνία;»

Η κοπέλα τού χαμογέλασε γλυκά, και με μια κάποια ανωτερότητα.

«Ο γιατρός είπε ότι μπορείτε να πάρετε κάτι».

«Δε με νοιάζει τι είπε ο γιατρός».

Η νοσοκόμα έφτιαξε τα σκεπάσματα και μετακίνησε πιο κοντά του το ποτήρι με τη λεμονάδα.

«Συγγνώμη αν ήμουν αγενής», της είπε λίγο ντροπιασμένος.

«Α, δεν πειράζει».

Τον ενοχλούσε που ο απότομος τρόπος του ποσώς φαινόταν να την ταράζει. Τίποτα δε φαινόταν ικανό να διαπεράσει την επαγγελματική πανοπλία της, αυτή της συγκατάβασης και της αδιαφορίας. Για εκείνη, ήταν ασθενής – δεν ήταν άνθρωπος.

«Καταραμένη παρέμβαση», της είπε. «Όλη αυτή η καταραμένη παρέμβαση...»

«Α, ελάτε τώρα», είπε η νοσοκόμα, «δεν είναι πολύ ωραίο αυτό».

«Ωραίο;» ρώτησε. «*Ωραίο*; Θεέ μου».

«Θα νιώθετε καλύτερα το πρωί», του είπε ήρεμα.

Ο ΜακΓουίρτερ ξεροκατάπιε.

«Εσείς οι νοσοκόμες. Εσείς οι *νοσοκόμες*! Είστε απάνθρωπες, αυτό είστε!»

«Ξέρουμε, βλέπετε, τι είναι το καλύτερο για σας».

«Αυτό είναι το εξοργιστικό! Μ' εσάς. Με τα νοσοκομεία. Με τον κόσμο. Η διαρκής παρέμβαση! Το να ξέρετε τι είναι καλό για τους άλλους. Προσπάθησα ν' αυτοκτονήσω. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

Η κοπέλα κατένευσε.

«Είναι δική μου δουλειά και κανενός άλλου το αν θέλω να πέσω ή όχι από έναν αναθεματισμένο γκρεμό. Έχω τελειώσει με τη ζωή. Έχω μείνει στην ψάθα!»

Η νοσοκόμα πλατάγισε ελαφρώς τη γλώσσα της. Ήταν ένας ήχος που υποδήλωνε αόριστη συμπάθεια. Εκείνος ήταν ασθενής. Κι εκείνη τον παρηγορούσε, αφήνοντάς τον να ξεθυμάνει.

«Γιατί να μην μπορώ να σκοτωθώ αν το θέλω;» απαίτησε να μάθει.

Σ' αυτό η κοπέλα απάντησε με σοβαρότητα.

«Επειδή είναι λάθος».

«Γιατί είναι λάθος;»

Τον κοίταξε αβέβαιη. Η πεποίθησή της δεν είχε κλονιστεί, ήταν φανερό όμως ότι δε διέθετε την απαραίτητη ευφράδεια για να αναπτύξει την άποψή της.

«Εεε... να... είναι κακό ν' αυτοκτονεί κάποιος. Πρέπει να συνηχίσει να ζει είτε το θέλει είτε όχι».

«Γιατί πρέπει;»

«Δεν μπορούμε να σκεφτόμαστε μόνο τον εαυτό μας. Πρέπει να σκεφτόμαστε και τους άλλους. Έτσι δεν είναι;»

«Όχι στη δική μου περίπτωση. Δεν υπάρχει κανένας στον κόσμο που θα του κοστίζει ο θάνατός μου».

«Δεν έχετε καθόλου συγγενείς; Μητέρα, αδελφές, τίποτα;»

«Όχι. Είχα κάποτε μια σύζυγο, αλλά με παράτησε – και δικαίως! Είδε ότι ήμουν άχρηστος».

«Δεν μπορεί να μην έχετε φίλους».

«Όχι, δεν έχω. Δεν είμαι αυτό που λέμε φιλικός. Άκου, αδελφή, θα σου πω κάτι. Μια φορά κι έναν καιρό, ήμουν μια χαρά άνθρωπος, ικανοποιημένος από τη ζωή μου. Είχα καλή δουλειά και όμορφη γυναίκα. Μετά, συνέβη ένα τροχαίο ατύχημα. Ο εργοδότης μου οδηγούσε κι εγώ ήμουν στο αυτοκίνητο. Το αφεντικό ήθελε να καταθέσω ότι δεν έτρεχε – ότι την ώρα της σύγκρουσης οδηγούσε με λιγότερα από τριάντα μίλια την ώρα. Δεν πήγαινε με τόσα. Πήγαινε σχεδόν με πενήντα. Δε σκοτώθηκε κανένας, δεν έγινε τίποτα τέτοιο, απλώς αυτός ήθελε να φανεί εντάξει στους ανθρώπους της ασφάλειας. Ε, δεν είχα πρόθεση να πω αυτό που ήθελε εκείνος να πω. Ήταν ψέμα. Κι εγώ δε λέω ψέματα».

«Πιστεύω ότι κάνετε πολύ καλά», είπε η νοσοκόμα. «Πάρα πολύ καλά».

«Ναι; Ε, λοιπόν, εκείνη η ξεροκεφαλιά μού κόστισε τη δουλειά μου. Το αφεντικό μου έγινε πυρ και μανία, και φρόντισε να μη βρω άλλη. Η γυναίκα μου μπούχτισε να με βλέπει να ζω σε βάρος της και να ρεμπελεύω άπρακτος, κι έφυγε μ' έναν φίλο μου, κάποιον που προόδευε κι ανέβαινε στην κοινωνία. Άρχισα να πίνω λιγάκι, πράγμα που δε βοηθούσε ιδιαίτερα στο να κρατάω τις όποιες δου-

λειές έβρισκα. Με τα πολλά, κατέληξα αχθοφόρος, προκάλεσα μόνημη ζημιά στον οργανισμό μου, ο γιατρός αποφάνθηκε ότι ποτέ δε θα ξαναγινόμεουν τόσο γερός όσο πριν. Ε, έπειτα κι απ' αυτό, δεν είχα και πολλούς λόγους για να ζήσω. Ο πιο εύκολος, ο πιο καθαρός τρόπος, ήταν να δώσω οριστικό τέλος. Η ζωή μου δεν είχε πια καμιά αξία, ούτε για μένα ούτε για κανέναν άλλο».

«Δεν το ξέρετε αυτό», μουρμούρισε η νοσοκόμα.

Ο Άγγκουκς γέλασε. Η διάθεσή του είχε ήδη φτιάξει. Το αφελές πείσμα της τον διασκέδαζε.

«Σε ποιον μπορώ εγώ να φανώ χρήσιμος, καλό μου κορίτσι;»

«Αυτό δεν το ξέρετε», μουρμούρισε σαστισμένη η κοπελίτσα.

«Μπορεί να φανείτε... κάποτε...»

«Κάποτε; Δε θα υπάρξει άλλο κάποτε. Την επόμενη φορά θα φροντίσω να σιγουρευτώ».

Η νοσοκόμα κούνησε αρνητικά και πολύ κατηγορηματικά το κεφάλι της.

«Ω, όχι», είπε. «Δεν πρόκειται να υπάρξει επόμενη φορά».

«Γιατί όχι;»

«Δεν το ξανακάνουν ποτέ».

Την κοίταξε καλά καλά. Δεν το ξανακάνουν ποτέ. Προφανώς, τώρα ανήκε κι εκείνος σε μια κατηγορία – αυτή των παραλίγο αυτοχειρών. Άνοιξε το στόμα του για να διαμαρτυρηθεί, ξάφνου όμως η έμφυτη τιμιότητά του τον σταμάτησε.

Θα το ξανάκανε; Σκόπευε πραγματικά να το ξανακάνει;

Αίφνης συνειδητοποίησε πως όχι. Για κανένα συγκεκριμένο λόγο. Ίσως ο σωστός λόγος να ήταν αυτός που είχε δώσει η νοσοκόμα αντλώντας από τις εξειδικευμένες γνώσεις της. Οι αποτυχημένοι αυτόχειρες απλώς δεν το ξανάκαναν.

Τώρα ήταν ακόμα πιο αποφασισμένος να την αναγκάσει να παραδεχτεί ότι, από τη διάσταση της ηθικής, η άποψή της ήταν λανθασμένη.

«Όπως και να 'ναι, τη ζωή μου έχω δικαίωμα να την κάνω ό,τι θέλω».

«Όχι... όχι, δεν έχετε».

«Γιατί όχι, καλό μου κορίτσι; *Γιατί;*»

Η κοπέλα κοκκίνισε. Με τα δάχτυλά της να παίζουν με τον μικρό χρυσό σταυρό που κρεμόταν γύρω από τον λαιμό της, απάντησε: «Δεν καταλαβαίνετε. Μπορεί ο Θεός να σας χρειαστεί».

Την κοίταξε καλά καλά, εμβρόντητος. Δεν ήθελε να κλονίσει την παιδιάστικη πίστη της.

«Να υποθέσω ότι μια μέρα», είπε κοροϊδευτικά, «μπορεί να σταματήσω ένα αφηνιασμένο άλογο και να σώσω από βέβαιο θάνατο ένα ξανθόμαλλο παιδί, ε; Αυτό είναι;»

Η νοσοκόμα κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι της. Μετά, μίλησε με σφοδρότητα, βάζοντας τα δυνατά της να εκφράσει αυτό που ήταν τόσο ζωντανό στο μυαλό της και τόσο εγκλωβισμένο στο στόμα της: «Μπορεί μόνο και μόνο με το να *βρεθείτε* κάπου... χωρίς να κάνετε τίποτα... με το να βρεθείτε σ' ένα συγκεκριμένο μέρος μια συγκεκριμένη στιγμή... ω, δεν μπορώ να πω αυτό που εννοώ, ίσως μια μέρα, όμως, ίσως απλώς βρεθείτε να περπατάτε σ' έναν δρόμο και, κάνοντας μόνο και μόνο αυτό, πετύχετε κάτι τρομερά σημαντικό. Κάτι που μπορεί ακόμα και να μη μάθετε ποτέ τι ήταν».

Η μικρή κοκκινομάλλα νοσοκόμα καταγόταν από τις δυτικές ακτές της Σκοτίας και κάποιοι στην οικογένειά της είχαν το «τρίτο μάτι».

Ίσως έβλεπε κι εκείνη τώρα, αχνά, έναν άντρα ν' ανηφορίζει σε έναν δρόμο ένα βράδυ του Σεπτεμβρίου και, απλώς και μόνο κάνοντάς το, να σώζει έναν συνάνθρωπό του από έναν τρομερό θάνατο...

14 Φεβρουαρίου

Υπήρχε μόνο ένα άτομο στο δωμάτιο και ο μοναδικός ήχος που ακουγόταν ήταν το γρατζούνισμα της πέννας πάνω στο χαρτί καθώς αυτό το άτομο έγραφε, ιχνηλατώντας τη μια αράδα μετά την άλλη.

Δεν υπήρχε κανένας εκεί για να διαβάσει τις λέξεις στις αράδες. Αν υπήρχε, δε θα πίστευε στα μάτια του. Γιατί αυτό που γραφόταν εκείνη τη στιγμή ήταν ένα ξεκάθαρο, λεπτομερέστατο σχέδιο δολοφονίας.

Μερικές φορές, το σώμα έχει συνείδηση του μυαλού που το ελέγχει, αυτής της ανεξιχνίαστης οντότητας που διαφεντεύει τις πράξεις του. Άλλες φορές, το μυαλό γνωρίζει ότι κατέχει και ελέγχει το σώμα κι ότι μπορεί να πετύχει τους σκοπούς του χρησιμοποιώντας το.

Η μορφή που καθόταν κι έγραφε βρισκόταν σ' αυτή τη δεύτερη κατάσταση. Ήταν ένας εγκέφαλος, μια ψυχρή, ελεγχόμενη διάνοια. Αυτός ο εγκέφαλος είχε μονάχα μια σκέψη κι έναν σκοπό – την καταστροφή ενός άλλου ανθρώπινου όντος. Για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός, η πλεκτάνη εξυφαινόταν τώρα με σχολαστικότητα στο χαρτί. Δεν υπήρχε πιθανότητα ή ενδεχόμενο που να μη λαμβάνεται υπόψη. Τίποτα δεν επιτρεπόταν να πάει στραβά, απολύτως τίποτα. Η συγκεκριμένη πλεκτάνη, όπως και όλες οι καλές πλεκτάνες, δεν ήταν χαραγμένη στην πέτρα. Σε κάποια συγκεκριμένα σημεία της, άφηνε χώρο για εναλλακτικές ενέργειες. Επιπλέον, δεδομένου ότι ο εγκέφαλος ήταν ευφυής, συνειδητοποιούσε ότι θα έπρεπε να ενεργήσει ως τέτοιος αφήνοντας περιθώρια για το απρόβλεπτο. Τα βασικά σημεία του πλάνου δράσης, ωστόσο, ήταν ξεκάθαρα και προσεκτικά ελεγμένα. Ο χρόνος, ο τόπος, η μέθοδος, το θύμα!

Η μορφή σήκωσε το κεφάλι. Μετά, πήρε τα φύλλα του χαρτιού και τα διάβασε με προσοχή από την αρχή ως το τέλος. Ναι, το πράγμα ήταν κρυστάλλινα καθαρό.

Πάνω στο σοβαρό πρόσωπο σχηματίστηκε ένα χαμόγελο. Το χαμόγελο δεν ήταν και τόσο εχέφρον. Η μορφή πήρε βαθιά ανάσα.

Όπως ο άνθρωπος ήταν φτιαγμένος κατ' εικόνα και ομοίωση του Δημιουργού του, έτσι τώρα, σ' αυτόν τον άνθρωπο, υπήρχε μια φρικτική παρωδία της χαράς του Δημιουργού.

Ναι, όλα είχαν σχεδιαστεί, οι αντιδράσεις όλων είχαν προδικα-

στεί και προβλεφθεί, η εκμετάλλευση του καλού και του κακού που υπήρχε στον καθένα είχε οργανωθεί ώστε να συνεργήσει αгаστά μ' αυτό το διαβολικό σχέδιο.

Μόνο ένα πράγμα έλειπε...

Μ' ένα χαμόγελο, η μορφή έγραψε μια ημερομηνία – μια ημερομηνία τον Σεπτέμβριο.

Έπειτα, με την νηπτική υπόκρουση ενός γέλιου, τα χαρτιά σκίστηκαν σε κομμάτια και τα κομμάτια μεταφέρθηκαν στην άλλη άκρη του δωματίου και πετάχτηκαν στη ζωνηρή φωτιά της εστίας. Δεν υπήρξε η παραμικρή απροσεξία. Ακόμα και το μικρότερο κομματάκι κάηκε και καταστράφηκε. Τώρα το σχέδιο υπήρχε μόνο στο μυαλό του δημιουργού του.

8 Μαρτίου

Ο αστυνομικός επιθεωρητής Μπατλ καθόταν στο τραπέζι του πρωινού. Με το σαγόνι του σφιγμένο επιθετικά, διάβαζε αργά και προσεκτικά το γράμμα που μόλις του είχε δώσει δακρυσμένη η γυναίκα του. Δεν υπήρχε κάποια ανιχνεύσιμη έκφραση στο πρόσωπό του, γιατί οι εκφράσεις δεν αποτυπώνονταν ποτέ εκεί. Το δικό του ήταν σαν πρόσωπο σμιλεμένο στο ξύλο· μια μορφή συμπαγής και ανθεκτική και, κατά έναν τρόπο, εντυπωσιακή. Ο επιθεωρητής Μπατλ δεν έδινε την αίσθηση του μεγαλοφυούς· σίγουρα δεν ήταν αυτό που θα λέγαμε διάνοια, διέθετε όμως ένα άλλο χάρισμα, δύσκολο να προσδιοριστεί, αλλά παρ' όλα αυτά εξαιρετικά ισχυρό.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω», είπε η κυρία Μπατλ, κλαίγοντας με λυγμούς. «Η Σίλβια!»

Η Σίλβια ήταν το μικρότερο από τα πέντε παιδιά του επιθεωρητή και της κυρίας Μπατλ. Ήταν δεκαέξι χρόνων και εσωτερική σ' ένα σχολείο κοντά στο Μέιντστοουν.

Το γράμμα ήταν από τη δεσποινίδα Άμπρεϊ, διευθύντρια του εν λόγω σχολείου. Ήταν μια σαφής ως προς το περιεχόμενό της

επιστολή, διατυπωμένη με ευγένεια και μεγάλη λεπτότητα. Η δεσποινίς Άμπφρεϊ πληροφορούσε τους παραλήπτες για τις διάφορες μικροκλοπές που απασχολούσαν τη διεύθυνση του σχολείου εδώ και κάποιο διάστημα κι έπειτα τους ενημέρωνε ότι το ζήτημα είχε επιτέλους επιλυθεί με την ομολογία της Σίλβια Μπατλ. Αυτό που ζητούσε τώρα εκείνη ήταν να δει το συντομότερο δυνατόν τον κύριο και την κυρία Μπατλ ώστε να «συζητήσουν το θέμα».

Ο επιθεωρητής Μπατλ δίπλωσε το γράμμα, το έβαλε στην τσέπη του και είπε: «Άφησέ το πάνω μου, Μέρι».

Σηκώθηκε, έκανε τον γύρο του τραπεζιού, τη χτύπησε καίδευτικά στο μάγουλο και είπε: «Μην ανησυχείς, καλή μου, όλα θα τακτοποιηθούν».

Βγήκε από το δωμάτιο αφήνοντας πίσω του παρηγοριά και διαβεβαίωση.

Εκείνο το ίδιο απομεσήμερο, στο μοντέρνο, πολύ ιδιαίτερο από άποψη διακόσμησης σαλόνι της δεσποινίδος Άμπφρεϊ, ο αστυνομικός επιθεωρητής Μπατλ καθόταν θρονιασμένος στην πολυθρόνα του, με τα μεγάλα, δυνατά χέρια του στα γόνατά του, αντιμετωπίζοντας τη δεσποινίδα Άμπφρεϊ και καταφέρνοντας να φαίνεται, πολύ περισσότερο από ό,τι συνήθως, αστυνομικός ως το μεδούλι.

Η δεσποινίς Άμπφρεϊ ήταν μια πολύ πετυχημένη σχολική διευθύντρια. Είχε προσωπικότητα —σε *αφθονία*—, ήταν ευρυμαθής και ενημερωμένη, και συνδύαζε την πειθαρχία με τις μοντέρνες ιδέες της αυτοδιάθεσης.

Ο χώρος της ήταν αντιπροσωπευτικός του πνεύματος του Μίντγουεϊ. Τα πάντα εκεί μέσα είχαν το ψυχρό, ουδέτερο χρώμα της βρόμης, με τα μεγάλα βάζα με τους νάρκισσους και τα μπολ με τις τουλίπες και τους υάκινθους να σπάνε τη μονοχρωμία. Κάνα δυο καλά αντίγραφα αρχαίας ελληνικής τέχνης, δύο κομμάτια προχωρημένης μοντέρνας γλυπτικής, δύο ιταλικοί πριμιτιβιστικοί πίνακες στους τοίχους. Και εν μέσω όλων αυτών, αυτή καθαυτή η δεσποινίς Άμπφρεϊ, ντυμένη σε μια σκούρα απόχρωση του γαλάζιου, μ' ένα πρόθυμο πρόσωπο που θύμιζε ευσυνείδητο κυνηγόσκυλο,

και καθάρια γαλανά μάτια που κοίταζαν με σοβαρότητα μέσα από γυαλιά με χοντρούς φακούς.

«Το σημαντικό είναι», έλεγε τώρα, με την καθαρή, καλορυθμισμένη φωνή της, «να δούμε το όλο πράγμα από τη σωστή σκοπιά. Αυτό που πρέπει να σκεφτούμε, κύριε Μπατλ, είναι το κορίτσι. Η ίδια η Σίλβια! Είναι μεγίστης σημασίας – *μεγίστης* σημασίας – να μην επιτρέψουμε σε αυτό το επεισόδιο να κηλιδώσει με τον οποιονδήποτε τρόπο τη ζωή της. Δεν πρέπει να τη φορτώσουμε με *ενοχές* – η οποιαδήποτε μομφή, *αν* υπάρξει τέτοια, θα πρέπει να αποδοθεί με πολύ μεγάλη φειδώ. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να δούμε τον λόγο *πίσω* από αυτές τις ασήμαντες μικροκλοπές. Ένα αίσθημα κατωτερότητας, ίσως; Δεν είναι καλή στα αγωνίσματα, ξέρετε – μια κρυφή επιθυμία να λάμψει σε έναν άλλον τομέα, η λαχτάρα για αυτοπροβολή; Πρέπει να φανούμε πολύ προσεκτικοί. Γι' αυτό ήθελα να σας δω πρώτα ιδιαιτέρως, για να σας τονίσω ότι πρέπει να είστε πολύ προσεκτικός με το παιδί. Θα το επαναλάβω: είναι πολύ σημαντικό να δούμε τον λόγο *πίσω* από τη συμπεριφορά».

«Γι' αυτό, δεσποινίς Άμπφρεϊ», είπε ο επιθεωρητής Μπατλ, «κατέβηκα κι εγώ ως εδώ».

Η φωνή του ήταν σιγανή, το πρόσωπό του κενό συναισθήματος, τα μάτια του διενεργούσαν μια γενική αποτίμηση της διευθύντριας.

«Ήμουν πολύ ήπια μαζί της», είπε η δεσποινίς Άμπφρεϊ.

«Μηράβο σας, κυρία μου», είπε λακωνικά ο Μπατλ.

«Βλέπετε, αγαπώ πραγματικά και κατανοώ αυτά τα νεαρά βλαστάρια».

Ο Μπατλ δεν αποκρίθηκε ευθέως.

«Και τώρα, δεσποινίς Άμπφρεϊ», είπε, «αν δεν έχετε αντίρρηση, θα ήθελα να δω την κόρη μου».

Με ανανεωμένη ορμή, η δεσποινίς Άμπφρεϊ τον προειδοποίησε για άλλη μια φορά να είναι προσεκτικός – να μη βιαστεί –, να πάρει με το καλό αυτή την έφηβη που μόλις είχε αρχίσει να ανθίζει σε γυναίκα.

Ο επιθεωρητής Μπατλ δε φανέρωσε σημάδια ανυπομονησίας. Φαινόταν απλώς ανέκφραστος.

Τελικά, η διευθύντρια τον πήγε στο γραφείο της. Στη διαδρομή, προσπέρασαν δύο μαθήτριες. Τα κορίτσια παραμέρισαν ευγενικά και στάθηκαν προσοχή, στα μάτια τους όμως έλαμπε η περιέργεια. Η δεσποινίς Άμπφρεϊ συνόδευσε τον Μπατλ σ' ένα μικρό δωμάτιο που δεν απέπνεε τόση άφθονη προσωπικότητα όση εκείνο του κάτω ορόφου, του ανακοίνωσε ότι θα του έστελνε αμέσως τη Σίλβια και γύρισε να φύγει.

Ο Μπατλ τη σταμάτησε στο κατώφλι.

«Μισό λεπτό, κυρία μου. Πώς καταλήξατε στο ότι η Σίλβια είναι η υπεύθυνη γι' αυτές τις... εεε... τις διαρροές;»

«Οι μέθοδοί μου, κύριε Μπατλ, ήταν ψυχολογικές».

Η κυρία Άμπφρεϊ είχε μιλήσει αγέρωχα, με αξιοπρέπεια.

«Ψυχολογικές; Χμ. Και τα αποδεικτικά στοιχεία, δεσποινίς Άμπφρεϊ;»

«Ναι, ναι, κύριε Μπατλ, η αντιμετώπισή σας είναι κατανοητή. Φυσικά, είναι θέμα... χμ... επαγγέλματος. Η ψυχολογία, όμως έχει αρχίσει να αναγνωρίζεται στην εγκληματολογία. Σας διαβεβαιώνω ότι δεν έχει γίνει λάθος – η Σίλβια το παραδέχτηκε χωρίς καμία απολύτως πίεση».

«Ναι, αυτό το ξέρω. Απλώς ρώτησα πώς ξεκίνησε το όλο πράγμα – πώς ανακαλύψατε ότι ήταν αυτή».

«Όλα ξεκίνησαν όταν τα κρούσματα των αντικειμένων που εξαφανίζονταν από τα ντουλάπια των κοριτσιών άρχισαν να πληθαίνουν. Μάζεψα λοιπόν το σχολείο και ενημέρωσα τις μαθήτριες για την κατάσταση. Ταυτόχρονα, τις περιεργαζόμουν χωρίς να το αντιλαμβάνονται. Το ύφος της Σίλβια με ξένισε αμέσως. Ήταν ένα ένοχο, μπερδεμένο ύφος. Αμέσως κατάλαβα ποια ήταν η υπεύθυνη. Δεν ήθελα όμως να της *πετάξω καταπρόσωπο* την ενοχή της, ήθελα να την κάνω να την *ομολογήσει μόνη της*. Οργάνωσα λοιπόν ένα μικρό τεστ για εκείνη – ένα τεστ συσχετισμού λέξεων».

Ο Μπατλ κατένευσε για να δείξει ότι καταλάβαινε.

«Και, τελικά, το παιδί τα ομολόγησε όλα».

«Κατάλαβα», είπε ο Μπατλ.

Η δεσποινίς Άμπφρεϊ δίστασε για μια στιγμή κι έπειτα βγήκε.

Ο Μπατλ ήταν όρθιος και κοίταζε έξω από το παράθυρο, όταν η πόρτα ξανάνοιξε.

Έκανε αργά μεταβολή και κοίταξε την κόρη του.

Έχοντας κλείσει πίσω της την πόρτα, η Σίλβια στεκόταν στο μέσα μέρος της, ψηλή, μελαχρινή και γωνιώδης. Το πρόσωπό της ήταν κομμένο και αυλακωμένο από δάκρυα.

«Να με, λοιπόν», είπε, μάλλον άτολμα παρά επιθετικά.

Ο Μπατλ την κοίταξε για λίγο σκεπτικός κι έπειτα αναστέναξε.

«Ποτέ δεν έπρεπε να σε στείλω σε τούτο το μέρος», είπε. «Αυτή η γυναίκα είναι μια ανόητη».

Τόση ήταν η έκπληξη της Σίλβια που ξέχασε μεμιάς τα προβλήματά της.

«Η δεσποινίς Άμπφρεϊ; Ω, μα είναι *υπέροχη*. Όλες μας το λέμε».

«Χμ», είπε ο Μπατλ. «Ε, τότε, αφού μπορεί να πουλήσει τόσο καλά τον εαυτό της, ίσως να μην είναι και τόσο ανόητη. Όπως και να 'χει, Σίλβια, το Μίντγουεϊ δεν ήταν το κατάλληλο σχολείο για σένα... αν και κανείς δεν ξέρει – θα μπορούσε να έχει συμβεί κι αλλού».

Η Σίλβια έτριψε νευρικά τα χέρια της. Κοίταξε κάτω. Έπειτα είπε: «Συ... συγγνώμη, πατέρα. Λυπάμαι πραγματικά».

«Όπως και θα έπρεπε», είπε κοφτά ο Μπατλ. «Έλα δω».

Αργά και απρόθυμα, η Σίλβια διέσχισε το δωμάτιο και πήγε κοντά του. Ο Μπατλ έπιασε το πιγούνι της με το μεγάλο, τετράγωνο χέρι του και κοίταξε καλά καλά το πρόσωπό της.

«Πέρασες άσχημα, ε;» της είπε μαλακά.

Δάκρυα ανάβλυσαν στα μάτια της.

«Βλέπεις, Σίλβια», είπε αργά ο Μπατλ, «μ' εσένα ήξερα ανέκαθεν ότι υπήρχε *κάτι*. Οι περισσότεροι άνθρωποι έχουν κάποιου είδους αδυναμία, και συνήθως είναι ηλίου φαινότερη. Μπορείς να δεις αμέσως αν ένα παιδί είναι άπληστο, ή κακότροπο, ή αν έχει τάσεις τραμπουκισμού. Εσύ ήσουν καλό παιδί, πολύ ήσυχο, πολύ

καλοδιάθετο και γλυκό, δε δημιουργούσες ποτέ σου προβλήματα... κι αυτό μερικές φορές μ' έκανε ν' ανησυχώ. Γιατί αν υπάρχει ένα ελάττωμα που δεν μπορείς να δεις, ίσως γίνει μεγάλη ζημιά όταν αυτός που το έχει δοκιμαστεί».

«Όπως δοκιμάστηκα εγώ!» είπε η Σίλβια.

«Ναι, όπως δοκιμάστηκες εσύ. Έσπασες υπό πίεση – και μάλιστα με αναθεματισμένα παράξενο τρόπο. Μ' έναν τρόπο που, παρadoxως, δεν έχει τύχει να ξαναδω».

«Νομίζω ότι έχει τύχει να δεις πολλές φορές κλέφτες!» είπε η Σίλβια, απότομα και περιφρονητικά.

«Α, ναι, και ξέρω τα πάντα γι' αυτούς. Και γι' αυτό, καλή μου – όχι επειδή είμαι πατέρας σου (οι πατεράδες δε γνωρίζουν πολλά για τα παιδιά τους), αλλά επειδή είμαι *αστυνομικός*, ξέρω πάρα πολύ καλά ότι δεν είσαι κλέφτρα. *Εσύ* δεν πήρες ποτέ ούτε καρφίτσα από τούτο το μέρος. Οι κλέφτες είναι δύο λογίων – αυτοί που υποκύπτουν στον ξαφνικό και ακαταμάχητο πειρασμό (κι αυτό είναι κάτι που συμβαίνει πολύ, πάρα πολύ σπάνια, αφού είναι εκπληκτικό σε τι πειρασμούς μπορούν ν' αντέξουν οι κανονικοί, τίμιοι άνθρωποι) και αυτοί που απλώς παίρνουν ό,τι δεν τους ανήκει, σχεδόν δικαιωματικά. Εσύ δεν ανήκεις σε καμία από τις δύο κατηγορίες. Δεν είσαι κλέφτρα. Είσαι ένα πολύ ασυνήθιστο είδος ψεύτρας».

«Μα...» άρχισε η Σίλβια.

Ο Μπατλ συνέχισε ορμητικά.

«Μα, τι; Τα ομολόγησες όλα; Ω, ναι, *αυτό* το ξέρω. Υπήρχε κάποτε μια αγία που έβγαине κι έδινε ψωμί στους φτωχούς. Η συνήθειά της δεν άρεσε στον άντρα της. Μια μέρα, λοιπόν, πήγε και τη βρήκε και τη ρώτησε τι είχε στο καλάθι της. Αυτή φοβήθηκε και του είπε ότι ήταν τριαντάφυλλα – αυτός ξεσκέπασε το καλάθι και, ω του θαύματος, *ήταν* τριαντάφυλλα! Τώρα, αν *εσύ* ήσουν η Αγία Ελισάβετ και είχες βγει μ' ένα καλάθι με τριαντάφυλλα και σε είχε βρει ο άντρας σου και σ' είχε ρωτήσει τι είχες μέσα, θα είχες φοβηθεί και θα είχες πει: “Ψωμί”».

Ο Μπατλ έκανε μια παύση κι έπειτα της είπε μαλακά: «Έτσι δεν έγινε;»

Ακολούθησε μια ακόμα μεγαλύτερη παύση, κι έπειτα το κορίτσι ξάφνου έσκυψε το κεφάλι.

«Πες μου, παιδί μου», είπε ο Μπατλ. «Τι ακριβώς έγινε;»

«Η διευθύντρια μας μάζεψε. Έβγαλε έναν λόγο. Την είδα να με καρφώνει με το βλέμμα και τότε συνειδητοποίησα ότι πίστευε πως ήμουν εγώ! Κατάλαβα ότι είχα γίνει κατακόκκινη, και είδα μερικές από τις συμμαθήτριάς μου να με κοιτάζουν. Ήταν τρομερό. Κι έπειτα όλες άρχισαν να με κοιτάζουν και να ψιθυρίζουν στις γωνιές. Έβλεπα ότι όλες πίστευαν το ίδιο. Και μετά, ένα βράδυ, η Αμπ με φώναξε εδώ πάνω με μερικές από τις άλλες και παίξαμε ένα παιχνίδι – εκείνη έλεγε λέξεις κι εμείς απαντούσαμε...»

Ο Μπατλ άφησε ένα μουγκρητό ανδίας.

«Και καταλάβαινα τι σήμαινε το παιχνίδι, και σαν να... σαν να παρέλυσα. Προσπαθούσα να μην πω τη λάθος λέξη... προσπαθούσα να σκέφτομαι εντελώς άλλα πράγματα, σκίουρους, ας πούμε, ή λουλούδια... αλλά η Αμπ ήταν εκεί και με παρακολουθούσε με μάτια σαν τρυπάνια, ξέρεις, σαν να με τρυπούσε με το βλέμμα της. Και έπειτα απ' αυτό, ω, γινόταν όλο και χειρότερο, και μια μέρα η Αμπ μού μίλησε πολύ καλοσυνάτα και με τόση, με τόση *κατανόηση*, που δεν άντεξα κι έσπασα και είπα ότι εγώ το είχα κάνει... και, ω, μπαμπά, δε φαντάζεσαι την ανακούφιση!»

Ο Μπατλ χάιδευε το πιγούνι του.

«Μάλιστα».

«Ωστε καταλαβαίνεις;»

«Όχι, Σίλβια, δεν καταλαβαίνω γιατί δεν είμαι φτιαγμένος έτσι. Αν κάποιος προσπαθούσε να με αναγκάσει να παραδεχτώ ότι έκανα κάτι που δεν είχα κάνει, θα του έχωνα μια γροθιά στο πιγούνι. Καταλαβαίνω όμως πώς έγινε στη δική σου περίπτωση... κι αυτή η Αμπ σου με τα μάτια-τρυπάνια πληρώθηκε με το ίδιο νόμισμα: πιο ασυνήθιστο δείγμα ψυχολογίας απ' αυτό που της έδωσες εσύ δε θα μπορούσε να ζητήσει ούτε ο πιο ένθερμος ερασιτέ-

χνης υποστηρικτής παρεξηγημένων ψυχολογικών θεωριών. Αυτό που πρέπει να γίνει τώρα είναι να ξεκαθαρίσει τούτο το μπέρδεμα. Πού είναι η δεσποινίς Άμπφρεϊ;»

Η δεσποινίς Άμπφρεϊ περίμενε διακριτικά σε απόσταση βολής από το δωμάτιο. Το γεμάτο κατανόηση χαμόγελο πάγωσε στο πρόσωπό της όταν ο επιθεωρητής Μπατλ είπε κατηγορηματικά: «Για τη δίκαιη αντιμετώπιση της κόρης μου, οφείλω να σας ζητήσω να καλέσετε τις τοπικές αστυνομικές αρχές ώστε να αναλάβουν τη διαλεύκανση της υπόθεσης».

«Μα, κύριε Μπατλ, η ίδια η Σίλβια...»

«Η Σίλβια δεν άγγιξε ποτέ κάτι που δεν ήταν δικό της».

«Κατανοώ, φυσικά, ότι ως πατέρα...»

«Δε μιλάω ως πατέρα αλλά ως αστυνομικός. Φέρτε την αστυνομία να σας δώσει ένα χεράκι στο ζήτημα. Οι συνάδελφοι θα το χειριστούν διακριτικά. Είμαι σίγουρος ότι τα κλοπιμαία θα βρεθούν με τα σωστά δακτυλικά αποτυπώματα πάνω τους. Οι μικροκλέφτες δε σκέφτονται ποτέ να φορέσουν γάντια. Και τώρα θα φύγω, παίρνοντας μαζί μου την κόρη μου. Αν η αστυνομία βρει αποδεικτικά στοιχεία –πραγματικά αποδεικτικά στοιχεία– που να τη συνδέουν με τις κλοπές, δε θα έχω κανένα πρόβλημα να παρουσιάσει στο δικαστήριο και να τιμωρηθεί για το αδίκημά της. Δε φοβάμαι όμως. Είμαι βέβαιος ότι κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί».

Λίγα λεπτά αργότερα, καθώς έβγαινε με το αυτοκίνητο από το σχολείο, με τη Σίλβια καθισμένη δίπλα του, τη ρώτησε: «Ποια είναι αυτή η μαθήτριά με τα ξανθά, φουντωτά μαλλιά, τα πολύ ροδαλά μάγουλα και το σπυράκι στο πιγούνι; Μία με γαλάζια μάτια, αραιά τοποθετημένα το ένα από το άλλο; Την προσπέρασα στον διάδρομο».

«Σαν την Ολίβια Πάρσονς ακούγεται».

«Α, δε θα μου έκανε καμία εντύπωση αν ήταν αυτή».

«Φαινόταν τρομαγμένη;»

«Όχι, φαινόταν ξιπασμένη! Είχε αυτό το ύφος της ήρεμης ανωτερότητας που έχω δει εκατοντάδες φορές στα δικαστήρια της

αστυνομίας! Πάω στοίχημα ότι αυτή είναι η κλέφτρα, αλλά, φυσικά, δεν υπάρχει περίπτωση να το ομολογήσει!»

«Είναι σαν να ξυπνάω από εφιάλτη», είπε αναστενάζοντας η Σίλβια. «Ω, μπαμπά, συγγνώμη! Λυπάμαι *πραγματικά*! Πώς μπόρεσα να φανώ τόσο ανόητη, τόσο *πολύ* ανόητη; Δεν ξέρεις πόσο άσχημα νιώθω γι' αυτό».

«Α, έλα τώρα», είπε ο επιθεωρητής Μπατλ, κατεβάζοντας το ένα χέρι από το τιμόνι για να τη χτυπήσει χαϊδευτικά στο μπράτσο και συνεχίζοντας με μια από τις αγαπημένες του, τετριμμένες εκφράσεις παρηγοριάς: «Μην ανησυχείς. Δοκιμασίες είναι αυτά. Ναι, δοκιμασίες. Ή, τουλάχιστον, έτσι υποθέτω. Δεν ξέρω για ποιον άλλο λόγο θα μας τα έστελνε ο Θεός...»

19 Απριλίου

Ο ήλιος έλουζε το σπίτι του Νέβιλ Στρέιντζ στο Χάιντχεντ.

Ήταν μια απριλιάτικη μέρα όπως αυτές που έρχονται τουλάχιστον μια φορά τον μήνα, πιο ζεστή κι από τις περισσότερες μέρες του Ιουνίου που θ' ακολουθούσαν.

Ο Νέβιλ Στρέιντζ κατέβαινε την εσωτερική σκάλα. Ήταν ντυμένος με άσπρο φανελένιο κοστούμι και κρατούσε παραμάσχαλα τέσσερις ρακέτες του τένις.

Αν υπήρχε μια Επιτροπή επιφορτισμένη με το έργο να επιλέξει ανάμεσα σε διάφορους Άγγλους το υπόδειγμα του τυχερού νέου άντρα που τα είχε όλα, ίσως επέλεγε τον Νέβιλ Στρέιντζ. Ο Νέβιλ Στρέιντζ ήταν πολύ γνωστός στο βρετανικό κοινό ως πρώτης τάξεως τενίστας και, γενικότερα, ως δεινός, πολυτάλαντος σπόρτμαν. Αν και δεν είχε φτάσει ποτέ στα τελικά του Γουίμπλεντον, είχε αντέξει σε αρκετά από τα προκριματικά, και στο διπλό αντρών-γυναικών είχε φτάσει δύο φορές στους ημιτελικούς. Ήταν, ίσως, υπερβολικά πολυτάλαντος αθλητής για να διακριθεί αποκλειστικά και μόνο στο τένις. Ο Στρέιντζ ήταν διακεκριμένος γκολ-

φέρ, εξαιρετος κολυμβητής, και είχε κάνει μερικές αρκετά καλές αναρριχήσεις στις Άλπεις. Στα τριάντα τρία του χρόνια είχε εξαιρετική υγεία, εντυπωσιακή εμφάνιση, μπόλικά λεφτά, μια καλλονή σύζυγο την οποία είχε παντρευτεί πρόσφατα και, κατά τα φαινόμενα, καμία απολύτως έγνοια στον κόσμο.

Παρ' όλα αυτά, καθώς ο Νέβιλ Στρέιντζ κατέβαινε στο κάτω πάτωμα τούτο το θαυμάσιο πρωινό, μια σκιά κατέβαινε μαζί του. Μια σκιά που ίσως να μη γινόταν αντιληπτή από κανέναν άλλον εκτός από τον ίδιο. Ο Νέβιλ όμως είχε την επίγνωσή της, κι η παρουσία της έφερνε ένα συνοφρύωμα προβληματισμού και αναποφασιστικότητας στο πρόσωπό του.

Διέσχισε το χολ, ίσιωσε τους ώμους του σαν να πετούσε αποφασιστικά από πάνω του ένα βάρος, πέρασε από το καθιστικό, και βγήκε στην κλεισμένη με τζαμαρία βεράντα όπου η σύζυγός του, η Κέι, κουλουριασμένη σ' ένα κάθισμα γεμάτο αφράτα μαξιλάρια, αργόπινε χυμό πορτοκάλι.

Η Κέι Στρέιντζ ήταν είκοσι τριών ετών και ασυνήθιστα όμορφη. Είχε σώμα λεπτό αλλά με διακριτικές καμπύλες, σκουροκόκκινα μαλλιά, δέρμα τόσο αψεγάδιαστο που δε χρειαζόταν παρά ελάχιστα μείκ απ για να αναδειχτεί, κι εκείνα τα σκούρα μάτια και φρύδια που τόσο σπάνια συνδυάζονται με τα κόκκινα μαλλιά αλλά που είναι τόσο συγκλονιστικά όταν ο συνδυασμός προκύπτει.

«Γεια σου, κούκλα», είπε ανάλαφρα ο σύζυγός της. «Τι έχει για πρωινό;»

«Για σένα, κάτι φρικτά στην εμφάνιση νεφράκια, μανιτάρια και μπέικον».

«Καλό ακούγεται», είπε ο Νέβιλ.

Σερβιρίστηκε από τα προαναφερθέντα εδέσματα κι έβαλε ένα φλιτζάνι καφέ. Για μερικά λεπτά, μια συντροφική σιωπή επικράτησε ανάμεσά τους.

«Ω!» είπε η Κέι μετά, κουνώντας απολαυστικά τα γυμνά δάχτυλα των ποδιών της με το άψογο, κατακόκκινο πεντικιούρ. «Δεν είναι υπέροχος ο ήλιος; Τελικά η Αγγλία δεν είναι και τόσο άσχημη».

*Οι περισσότερες αστυνομικές ιστορίες αρχίζουν από το λάθος σημείο!
Αρχίζουν με τον φόνο. Ο φόνος όμως είναι το τέλος.*

Η ηλικιωμένη χήρα λαίδη Τρεσίλιαν βρίσκεται δολοφονημένη στο Ακρωτήριο του Γλάρου, την παραθαλάσσια κατοικία της στην κορυφή ενός βράχου.

Τι σχέση έχουν όμως με αυτό μια αποτυχημένη απόπειρα αυτοκτονίας, η άδικη κατηγορία για κλοπή σε βάρος μιας μαθήτριάς και η ερωτική ζωή ενός διάσημου παίκτη του τένις;

Εκ πρώτης όψεως καμία. Αλλά αρκεί τα πρόσωπα του άμεσου περιβάλλοντος της λαίδης Τρεσίλιαν να συγκεντρωθούν στο Ακρωτήριο του Γλάρου, για να φτάσουν τα γεγονότα του παρελθόντος στην τραγική τους κορύφωση.

Είναι όλα μέρος ενός προσεκτικά και με κάθε λεπτομέρεια καταστρωμένου σχεδίου που οδηγεί στο... μηδέν.

a. AGATHA
C- RISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 23129

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ